

* * *

Мъжете излязоха от къщата, качиха се по колите и потеглиха. Минаха обратно през селото, пресякоха Десай, пропълзяха по моста и излязоха на пътя, който водеше към долината Суат и планините. Магс усети, че с всеки изминал километър започваше да се успокоява – бяха си сложили главите на гилотината, но по някаква мистериозна причина острието не беше паднало.

Точно преди да започне изкачването на югозапад, пътят правеше завои зад някакви скални зъбери. Точно тогава се натъкнаха на блокадата.

Пикапът „Тойота“ с допълнително преправена каросерия беше спрял напъряко на пътя, на около двеста и петдесет метра пред тях, а в каросерията му се виждаше триножник с монтирана картечница. Трима талибани стояха край оръжието, а в кабината имаше още двама. Гражданската милиция очевидно не очакваше някой да се появи откъм Мингора и картечницата, 50-и калибър, представляваща всъщност руска изработка на 12,7-милиметрова TUV, беше насочена към другата страна на пътя. Ала щом видяха приближаващия се микробус, талибаните побързаха да обърнат дулото ѝ към тях. Единият от мъжете скочи от каросерията на пикапа.

Стой! – извика той.

Майоре... – понечи да каже нещо Снайдер.

Армстронг спря микробуса, вдигна ръце и погледна талибана право в очите.

Не е кой знае какво – изсъска през зъби той на английски към останалите в микробуса. – Ще ги избием. Магс, ти слизай отзад и си вземи автомата. Цели се в онези до картечницата, аз ще те прикривам, стой отстрани на микробуса.

Дадено – отговори Магс.

Готов ли си, Крис?

Да, сър.

Снайдер не беше съвсем сигурен дали е готов. Картечницата пред тях имаше три дула и беше с обхват почти километър. Знаеше, че при стрелба от толкова близо това нещо спокойно отнася глави. Снайдер не успя да види как Магс се измъкна от задните врати на микробуса и изстреля един откос към картечарите, преди другите трима талибани да изведат него и Армстронг от колата. Започна да се моли тихо: Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име, да дойде Твоето Царство, да бъде Твоята воля...

Спокойно! – каза Армстронг с гласа на пилот, който съобщава на пътниците за предстояща турбуленция.

Някъде зад тях скритият Магс свали предпазителя на автомата и отвори задните врати.

Талибанът вече тичаше към тях, вдигнал лявата си ръка и сграбчил автомат в дясната. Единият от двамата в каросерията на пикапа насочи прожектор и силният му лъч почти ги заслепи.

Обърни! – изкрещя талибанът.

Армстронг натисна спирачка и свали прозореца. Микробусът се приближи още малко напред.

Имайте милост! – извика той на пущунски. – Карам баща ми към болницата в Пешавар. Много е болен.

Талибанът застана пред микробуса и свали автомата.

Без изключения за полицейския час – извика той. – Връщай го у дома!

Моля ви. Няма да преживее нощта. Той е отзад, говорете с него, инишала, ще видите.

Докато Армстронг говореше, Магс отвори задните врати и слезе на пътя зад микробуса. Армстронг натисна леко газта и колата се премести малко по-напред.

Няма да повтарям! Обърни! – настоя талибанът.

Магс отстъпи встрани и изстреля първия откос към мъжете край картечницата. В този момент Армстронг натисна газта и микробусът подскочи към талибана на пътя. Той успя да стреля три пъти – и трите неточно и във въздуха, – след което изчезна с вик под колата. Предните гуми на мицубишито минаха през тялото му, задните също и микробусът продължи напред.

Стрелецът в каросерията на пикапа извика от болка, люшна се напред и успя да се добере до спусъка. Картечницата изстреля един продължителен откос високо над главите на войниците. Другият талибан в каросерията опита да изблъска приятеля си настрана, но Магс изпрати втори откос в тяхна посока, куришумите се забиха в рамото му и го проснаха назад в пикапа.

На седалката до шофьора в мицубишито Снайдер гледаше вцепенен как микробусът се приближава към тойотата и изпита странното усещане, че в момента всъщност не се намираще в микробуса и не преживяваше всичко това, а гледаше сцената на филмова лента. Знаеше, че в мигове като този животът сякаш преминава пред очите на забавен каданс. Обзе го чувство на нереалност...

Микробусът се вряза в пикапа отляво, смачка страничната врата и уби намясто талибана, седнал до шофьора. След удара Армстронг и Снайдер отскочиха напред, но предпазните колани ги удържаха. Двигателят на микробуса влезе в купето откъм страната на Снайдер, премаза левия му крак и пречупи костите на подбедрицата му, сякаш бяха клечки за зъби.

Снайдер пищеше от болка, докато шофьорът на пикапа успя да се измъкне от тойотата и да побегне към храстите надолу по склона към

Мингора. Армстронг вдигна оръжието си и стреля през страничното стъкло на микробуса, но не успя да улучи.

Добре ли си? – обърна се Армстронг към Снайдер.

Не мога да помръдна, майоре, кракът ми...

Армстронг погледна надолу и видя, че глезенът на приятеля му е извит назад под странен ъгъл, непостижим дори и за най-добрия инструктор по йога.

Ще те измъкнем оттук – успокои го той.

Да, сър.

Армстронг се опита да отвори микробуса откъм своята страна, но рамката беше изкривена след удара и вратата не можеше да помръдне. Той се измъкна през задната страна на мицубишито, стиснал лаптопа в ръка, и в този момент видя, че изпод предния капак на микробуса се вдига облак дим. Борейки се за глътка въздух, Снайдер разби с лакът стъклото откъм своята страна, показа главата си навън и се закашля.

Магс тичаше към катастрофиралия микробус, когато единият от талибаните в каросерията на пикапа се съвзе и се изправи на колене. Автоматът му беше отхвъркнал някъде зад него и той се пресегна да го вземе, но раната в рамото му не му позволи да протегне ръката си докрай. Видял, че няма да успее, мъжът внимателно вдигна ръце...

И точно в този момент Магс изстреля третия си откос. Мъжът се строполи възник в каросерията на пикапа. Без пленници, не и тук, не и сега.

Нисанът се приближи и останалите четирима от отряд „Делта“ изскочиха отвътре. Армстронг подаде лаптопа на Таск, който шофираше, и го отпрати обратно към колата.

Таск, ти заобиколи пикапа! – изкомандва той. – Ако нещо тук се обърка, вземай това и изчезвай. Снайдер е притиснат – обърна се той към другите трима от „Делта“. – Кракът му е счупен. Трябва да го измъкнем.

Димът изпод капака на мицубишито започна да става по-гъст, но Армстронг изпълзя обратно вътре, докато тримата войници се опитваха да отворят вратата с щанга. Снайдер крещеше от болка и ругаеше, а гласът му отекваше из цялата долина. Армстронг го хвана под мишниците и се опита да го издърпа към задната страна на микробуса, а в този момент Магс също се качи при него и двамата заедно успяха да извадят Снайдер от клопката точно преди предницата на мицубишито да избухне в пламъци. И тримата кашляха от дима, а лицето на Снайдер беше почерняло от сажди.

Измъкнахме те – каза Армстронг.

Магс, Армстронг и тримата от „Делта“ отнесоха ранения Снайдер в нисана, спрял на двайсетина метра след пикапа. Резервоарът на микробуса избухна някъде зад тях и при взрива мицубишито отхвъркна на

пет метра височина. Когато се стовари тежко на земята, от колата не беше останало нищо повече от купчина ламарини, от които се издигаха буйни жълто-оранжеви пламъци.

Това няма как да го върнем вкъщи – кимна Армстронг към горящите отломки.

Да вземем пикапа.

Ще го оставим на пътя, това ще ни спечели малко време. Всички ще се качим при Таск – каза Армстронг.

Ще бъде претъркано като в онзи автобус – рече Магс и погледна към долината, разстилаща се в краката им. На разстояние от около десет километра, някъде близо до Мингора, се виждаше малък конвой от коли, запътили се към тях в тъмнината. – Аз ще се погрижа за блокадата – каза Магс.

Докато Армстронг и останалите качваха Снайдер в нисана, Магс взе една граната и изтича при пикапа. Ключовете му бяха все още на таблото. Магс включи двигателя и даде назад, а отвън се чу рязко метално проскърцване, когато пикапът се завлече покрай останките от микробуса и спря така, че пътят остана напълно преграден от двете коли.

Магс слезе от пикапа, отдалечи се на двайсестина стъпки, хвърли гранатата в каросерията му и залегна встрани от пътя. Скри лице в ръцете си, за да се предпази от двойната експлозия, когато първо се взриви гранатата, а след това и резервоарът на тойотата избухна в пламъци и нощта се обля в светлина.

Над главите им отекна гръм, сякаш небесата аплодираха стореното. Магс изтича обратно към нисана, който се беше отдалечил на стотина метра напред, а щом стигна до него, видя, че го очакваше отворен багажник с няколко дупки от куришуми, пробити в него, за да влиза въздух.

Аз или ти? – попита го Армстронг и посочи с поглед отворения багажник.

Е, щом няма да сме и двамата... – опита се да се пошегува Магс. – Ти си по-висок, качи се в колата – предложи той накрая и се вмъкна в тясното пространство, свивайки крака, така че да се побере. Избута настрана един автомат, който опираше в гърба му, и Армстронг хлопна капака след него.

Следващите три часа бяха определено най-неприятните в живота на Дугейн Магс. Пътят пред тях се извиваше като зле проектирано влакче на ужасите, от което скоро започна да му се повдига. През дупките в багажника влизаше вода и Магс целият подгизна. Освен това нямаше как да разбере дали талибаните не приближаваха, въпреки че в случая май

беше най-добре да не знае – така или иначе щеше да разбере веднага щом започнеше стрелбата.

Но тя така и не започна. Най-накрая автомобилът спря и капакът на багажника се отвори. Магс размърда схванатите си крака, но не се опита да се изправи, цялото му тяло се тресеше. Досега не беше осъзнал, че всъщност трепери от студ. Някъде в далечината се чуваше шум от преминаващи автомобили.

Забавно ли ти беше? – попита го Армстронг.

Да качите черния в багажника! И това ако не е чист расизъм – опита да се пошегува Магс.

Отпред не беше по-хубаво, повярвай ми.

Къде сме?

На пет минути от магистралата, свързваща Исламабад с Пешавар. Успяхме! Дори не можяха да се доближат до нас, явно блокадата на пътя свърши работа. Браво на теб! – каза Армстронг и му протегна ръка. Магс я отблъсна настрана.

Тук ми е добре – каза той. – Събуди ме, като стигнем в посолството.

Хайде де, сигурно си премръзнал – опита се да го придума Армстронг.

Карай – каза Магс, въпреки че не беше сигурен защо толкова се противи. Знаеше само, че ако искаха да го извадят точно в този момент, щеше да се наложи да го измъкват от багажника на ръце.

Пристигнаха в посолството малко преди изгрев. Магс знаеше, че трябва да постъпи, но беше прекалено напрегнат – всички бяха, дори и Снайдер със счупения крак, и не само заради ужасните неща, които току-що бяха преживели.

Не, всички те се питаха едно и също нещо:

Какво мислиш, че има тук? – попита Армстронг, докато разтваряше найлоновата торба, в която бе увит лаптопът. Беше модел ThinkPad X60 на IBM. Магс не беше кой знае какъв специалист, но му се стори, че лаптопът е напълно здрав, дори и зарядното му беше там, залепено с тиксо за дъното.

Готино пакистанско порно? – предположи Таск.

Те имат ли въобще готино порно?

Не. Точно това му е специалното на лаптопа.

Магс включи зарядното и посегна да натисне копчето на лаптопа, но изведнъж се спря като закован.

Ами ако в него има вирус, който изтрива целия хард диск, щом го активираме? – попита той.

Ако нещо се обърка, веднага ще го спрем и ще го изключим – успокои го Армстронг. – Не може да се изтрие толкова бързо.

Сигурен ли си?

Сигурен съм.

Магс си помисли, че щеше да е по-добре, ако бяха изчакали. Но от друга страна, тази нощ едва не бяха умрели заради тази купчина пластмаса и сега имаха правото да разберат тайните ѝ. Посегна към копчето и го включи, докато погледите на всички следяха как машината се събужда за живот.